

ligeoverfor Vedkommende, tør man dog ikke saa bestemt afgjøre; det lod sig jo tænke, at man havde forhandlet med ham om, at Embedet skulde overdrages ham, men mod dette Beløb; jeg har idetmindste Grund til at troe, at der fra Vedkommendes Side ikke er gjort nogen Indvending imod denne Ansættelse. Iøvrigt kan jeg ogsaa kun tiltræde Udvalgets Formening om, at der ikke er nogen Grund for Thinget til at tage en anden Beslutning end den af Udvalget indfaldte: „Udsættelsen bortfalder“; men jeg gaaer, som bemærket, lidt videre, idet det ikke alene er i Faveur af Statskassen, jeg mener, at en saadan Beslutning bør tages, men overalt, hvor der er et tvivlsomt Spørgsmaal, bør det efter min Overbeviisning findes tilstrækkeligt, at vedkommende Minister oplyser, at det efter hans Overbeviisning er den rette Maade at fortolke Loven paa. Et Andet er det, naar der maatte fremkomme en saa aabenbar falsk og fordærvelig Fortolkning af Loven, at det høitærede Thing troede, at det var aldeles umuligt at tie stille hertil; men det vil ordentligviis ikke finde Sted; man bør constitutionelt ikke kunne gaae ud fra, at Ministre kunde føre Regjeringen, og dog i den Grad handle imod, hvad Thinget maa ansee for Ret (Hør!). Der gives jo dog en anden Vej, hvorpaa den fornødne Overensstemmelse i saa Henseende kan tilveiebringes end den, om jeg saa maa sige, meget indirecte igjennem Bestemmelsen om Regissabet over disse enkelte Poster. Resultatet bør saaledes efter min Mening enten blive, at Ingen bindende Beslutning fattes, eller at der bliver en Rigsretssag.

Der er endnu to Poster tilbage, som jeg specielt maa omtale, de under Nr. 7 og 8, hvor der begge Steder er tilføjet om de der anførte Beløb, at de skulle passere for denne Gang. Her er jeg i det særdeles heldige Tilfælde, at min Anskuelse, med Hensyn til disse Spørgsmaal, ligger aaben for Enhver, og først og fremmest for det ærede Thing. Jeg kan altsaa her være sikker paa, at jeg, ved at forandre Plads i Salen, ikke har forandret Anskuelse, hvilket jeg forresten er overbevist om, at jeg ikke har i nogen Henseende; men i denne Sag kan jeg i alt Fald føre Beviis derfor; thi det

staaer i Rigsdagstidenden, og jeg tør maaskee haabe, at det endnu vil være i det høitærede Things Grindring, hvor bestemt jeg forfægtede den Anskuelse, at begge disse Pensionister burde oppebære de Beløb, der være dem givne. Den Eine er som bekendt General Rømer, der har faaet en Pension af 5,100 Rb., som af den tidligere Revision er foreslaaet nedsat til 3,000 Rb., hvilket jeg seer forsaavidt ogsaa er inhæretet denne Gang, som der er tilføjet: „passerer for denne Gang“, hvilket jo indeholder en Opfordring til at forandre Sagen og hurtigt muligt faae Pensionen nedsat til 3000 Rb. Jeg fastholder, som sagt, ganske min tidligere Udtalelse om denne Sag; jeg er derhos ved den Stilling, jeg nu indtager, kommen til at see Sagen lidt nærmere, end jeg tidligere kunde, og det har kun tjent til i høieste Grad at bestyrke min Overbeviisning. Jeg stod i den sidste Formening, at det havde været sagt i den kongelige Resolution, at Pensionen skulde revl deres, naar Loven forhandlede af Rigsdagen; hvilket iøvrigt ikke har bevirket, at jeg antog Nedsættelsen for rigtig; thi der kom jo efter Resolutionens Afgivelse til at staae en midlertidig Bestemmelse i Grundloven, der fastsatte, at Pension skulde tildeles efter de ældre Pensionsregler, indtil Pensionsloven udkom. Men nu har jeg her i min Haand selve den kongelige Resolution, som jeg skal tillade mig at oplæse for Thinget. Den lyder saaledes:

„Overensstemmende med den (Krigsministerens) allerunderdanigste Indstilling, ville Vi herved have Generallieutenant Carl Ludvig Wilhelm v. Rømer, Storkors af Dannebrog og Dannebrogsmænd, ifølge hans derom indgivne allerunderdanigste Ansøgning, entlediget i Naade af Krigstjenesten, og ville Vi foruden den her i allerunderdanigst Forslag bragte Pension endvidere allernaadigt have ham tilstaaet to Fourage-Rationer aarligt, samt fremdeles fri Afbenyttelse af den ham indrømmede Beboelsesleilighed i Palæet ved Kalleboderne.

Christiansborg Slot, den 24de Mai 1848.

Frederik Rex.”